

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

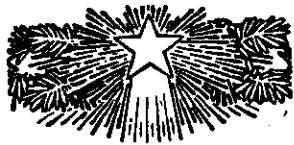
Nr. 122

Kjem ut
kvar måned

Desember 1940

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

11. årg.

Hos barnet i krybben.

Jeg sitter og stirrer i natten ut,
forpint av tyngende tanker.
I brystet merker jeg hammerslag
av mitt engstede hjerte som banker.

Da tindrer i julenatten et lys,
så mildt som en lokkende kallen.
Det glimter som fyret der viser vei,
og det kommer fra Betlehemsstallen.

Jeg øiner et tog av bøiede menn,
av barn og bedrøvede kvinner.
De følger den sti hvor lyset enn
på hyrdenes fotspor skinner.

Og selv om tusen døre blev lukk
og sperredes tusen veie,
aner jeg dog der er plass for mig
ved Jesu fattige leie.

Dér klinger som fordom: »Fred på jord!«
og »Pris være Gud i det høiel«
— Da er det som gled der en barnehånd
over mitt duggede øie.

Det lysner i natten, jeg merker ei mer
at hammerslagene banker.
Barnet i krybben har fylt min sjel
med julens evige tanker.

Jacob Pauli.

Kom til alters.

Denne oppfordring gjelder naturligvis ikke de mange mennesker som tydelig legger for dagen, at de ingen bruk har for Kristus.

Men til alle dem som har truffet sitt livs valg og har bestemt seg til å være Jesu disipler — enten det er nyinnmeldte eller viderekomne i hans skole — vil jeg gjerne få lov til å si: *Kom til alters! Og kom ofte!*

Hvorfor bør da de kristne gå til alters?

La mig gi fem korte svar som enhver lett kan huske:

1. Fordi Jesus har innstiftet nadveren for sine disipler og uttrykkelig har sagt til dem: »Ta dette og et av det! Og drikk alle derav!«

Å gå til alters er etter dette likefrem en lydighetshandling. Og lydighet mot Kristus har alltid sin velsignelse med seg. Der spørres i det hele i Kristi rike ikke etter å »forstå«, men om å være lydig. Kristus forkaster aldri en tvilende disippel, men en ulydig disippel løser selv samfundet med sin lærer.

2. Fordi Kristus da han innstiftet nadveren, sa: »Gjør dette til minne om meg!«

Nadveren er altså et »erindringsmåltid«. Vi minnes ved altergangen om hva det har kostet Jesus av kjærlighet og lidelse å få oss reddet fra døden. Og det bør vi ofte minnes.

3. Fordi Paulus har sagt at så ofte vi går til alters, »forkynner vi Herrens død, inntil han kommer«.

Altergangen er altså også en »bekjennelseshandling«. Ved å ta plass ved alterbordet bekjenner vi åpent at vi har besluttet oss å høre Kristus til. Og det bør være oss en hellig plikt å vedstå dette for alle og enhver. Vi bør ikke »reise inkognito« som kristne.

4. Fordi alle som går til alters derved knyttes sammen til et »hellig brorskap«.

Alle som får del i det samme brød og drikker av det samme beger, forenes derigjennom til en stor familie med Kristus som husfar. Og der er styrke i å vite: Vi er mange som har den samme kamp og det samme mål.

5. Fordi vi ved nadveren styrkes i samfunnet med ham, vår lærer og Frelser, som gikk den tunge gang for vår skyld og nu sitter med vundet seier ved Guds høyre hånd.

Overalt hvor Jesu disipler er samlet i hans navn, dvs. for å minnes ham og takke ham, der er han selv tilstede og skjenker sine svake venner sin oppstandelseskraft.

Det er nadverens største velsignelse.

Karl Schreiner.

Jeg vet en bok.

Forfatteren *Peter Rosegger* skriver i sitt månedsskrift følgende om bibelen: Folkelivet i mange egner av Tyskland og Sveits har en eiendommelighet som vi ikke kjenner. Der finnes bonde- og borgerhus hvor man har den skikk om kvelden å sitte sammen og høre forelest stykker av bibelen, særlig av evangeliet. Hvor man ikke kjenner denne skikk, der har man heller ingen anelse om hvorledes denne lesning under forskjellige livsforhold styrker hjertet. Mange kirkeavdelinger er just ikke så forhippet på lesning av bibelen; det er for noen endog kjærere at denne bok ikke blir en folkebok, fordi man stadig frykter for at den ikke skal bli forstått på en måte som stemmer med kirkens oppfatning.

Jeg blir hele mitt liv ikke trett av å peke på denne bok. Her i Østerrike, hvor bibelen ligger ubrukt, her aner vi ikke hva den inneholder, hvorledes den gjør det lidende, kjempende menneske tålmodig, sterkt og frimodig. Vi legger oss etter dagens møy og arbeid bekymringsfulle til sengs. Hva vi ønsket og strebet etter har vi sjelden nådd, og neste morgen skal vi på ny ta fatt på strevet og kampen for tilværelsen. Hvor godt det ville være om vi fant på om kvelden å gripe til den udødelige bok som kalles Det nye testament! Og om vi ville lese ett og annet kapitel høyt i kretsen av våre kjære og samtale litt derom.

Min beste bok.

Av sogneprest *Gunnar Dehli.*

Ja, først og fremst burde og skulle det nu være *bokenes bok*.

Men dernest kommer uten sammenlikning som nr. 2 *Landstads salmebok*.

Salmeboken møtte meg i tidligste barn- dom. Lenge før jeg kunne lese, sang jeg sikkert: »*Love Herren han er nær.*« Det

var visst heller ikke lenge før jeg nynnet på: »*Jesus, styr du mine tanker*« og »*Skriv dig, Jesus, på mitt hjerte*«.

Så kom jeg på skolen først hos far. Han er lærer. Og selv om han nok — så vidt en landslærer formår — har prøvet å følge med i nutidens pedagogikk med anskuelsesundervisning og nyere metoder, har han ikke kastet de gamles erfaringer i skolestuen overbord. Vi måtte lære atskillig utenat, og særlig var det mange salmer som fikk plass i tanke og hjerne og siden i hjerte og sinn. Spør oss om vi har fått bruk for de gamle salmer! Da vi pugget alle versene for presten til konfirmasjonen på: »*Velt alle dine veie*«, syntes vi at salmen var lang nok. Men nu tok vi gjerne noen vers til. Det varte ikke så lenge heller før salmen kom til nytte. I den vanskelige tid i overgangsalderen, da en hverken var barn eller voksen, var det undertiden godt å synges: »*Vik, o mørkets fyrste, vik! Du har ingen del i mig!*« Det hjalp, det. Så kom der flere år da salmeboken lå på hyllen. Da skulle alle disse verdslige dikt læres og deklameres. Meget av det var bra nok. Men lite har det gitt for livet. Da en så var blitt så pass klok, at en begynte å forstå, at en ingen ting kunne, var det godt å få gå til salmeboken igjen. Hvor dog disse kjære salmer synger om synd og nåde! »*O, kom dog hver som synd har gjort, og ei i synden finner hvile*«. — »*Når synderen rett ser sin våde*«. — »*Gud er nådig*« — og mange, mange flere.

Det var en gammel, troende mann, som nylig sa til meg om Salmenes bok i bibelen: »*Det er Guds barns erfaringsbok*«. Kan vi ikke også si det om *vår salmebok*? Vi får dog her se inn i hjertelivet hos det troende menneske, når det ber til Gud og takker og lovpriser, når det fristes av djevelen, verden og sitt eget kjød; når det snubler og faller og når det vinner seier i kraft av Lammets blod. Frelsesveien er enkelt og klart gitt oss i mange salmer. Og Guds barns vei etter omvendelsen i den daglige kamp for å nå kronen er besunget i skjønn, hellig poesi. I *vår salmeskatt* har vi også en rik trøstebok. Her kommer Paul Gerhardt og Brorson og alle de andre. Ja, finnes der mange slike beåndede, trøstediktere som Hans Adolf Brorson. Det gjelder både hans egne sal-

mer og salmeoversettelsene. Det er dog Guds barns salige erfaring:

Når hjertet sitter mest beklemt,
da bliver frydens harpe stemt,
at den kan bedre lyde.
Så korset selv når Jesus vil
ma også hjelpe sjelen til
med salmer å utbryte.

Kjenner du noen som i sang har talt slik til deg om lidelsenes nytte som Brorson?

Akk hvor ofte har hans makt
roser ut av torner, bragt!

Nøktern og edruelig, mæn med et varmt hjerte som forstår å gråte med den gråtende kommer han deg i møte i lidelse og sorg:

Vær trøstig mitt hjerte, bedrøv dig ei mer,
tenk at dig tilbeste dog alle ting skjer!
Man vinner dog intet med sukk og med sorg,
tilfreds sig å give er tryggeste borg.
Den sukken og klagen gjør intet til saken,
man svekker sin sundhet og plager sin sjel.
Vær glad i vår Herre og tro ham kun vell!

Til slutt i sine trøstesalmer havner Brorson i det levende håp:

Jeg legger mig i håpet stille
og venter hvad der er din gode vilje.

Eller:

Se opp og tenk en gang på livets krone!

Eller:

Det er en liten tid så har jeg vunnet!

I Guds menighet skal der synges »salmer og sanger og åndelige viser«. Noen skal nu bare ha salmer. Det er galt. Men noen skal bare ha sanger og åndelige viser. Det er verre. Riktignok har Ahnfeldt og Lina Sandell og Per Nordsletten og mange andre gitt oss perler av sanger. Men side om side med de gode sanger skal de gamle salmer synges av Guds folk. Disse salmer blev født til verden i en tid som ikke var så rastløs og utadvendt som vår tid. Fra de gamle salmer rinner en strøm med levende vann ut over Herrens menighet og inn i tørre hjerter.

Under søkelyset.

Han ble plutselig syk og sendt på sykehus med en gang. Nu hadde han ligget der en tid.

Så en dag fikk han besøk av en venn, som han ikke hadde sett på lang tid. De pratet sammen og i samtalen kom vennen inn på kristelige spørsmål og fortalte om hvordan livet var blitt helt nytt for ham,

etter at han var blitt en personlig kristen. Han ønsket nu bare at hans venn skulle få del i det samme liv som han selv eiet. Hittil hadde den andre stille hørt på hva som ble sagt, men ved det personlige ønske ble han litt ille berørt. Han var blitt så skuffet, sa han, over mange som kaller seg kristne, så han hadde lite mot til selv å bli det. Vennen sier da til ham: »Du skal ikke vende søkelyset mot de andre, men mot deg selv.«

Etter denne samtale var det som disse siste ordene aldri ville slippe taket i ham. Det begynte å ulme inne i hjertet og samvittigheten. Ja, det var som han allerede kjente søkelyset rettet mot seg selv. Det han nu opplevet talte han ikke om, men han syntes han aldri hadde fått vite så meget om seg selv som nu. Tankene på de andres feil kom bort, for søkelyset viste frem hans egne feil og synder.

Når ingen så det, listet han seg til å lese i Det nye testamente. Her fant han et ord som kom til å omvende hele hans liv og gi ham en fred og lykke han aldri før hadde eiet: »Dersom vi bekjenner våre synder er Gud trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet.«

Er søkelyset vendt mot deg? Når du skal være oppriktig mot deg selv, må du innrømme at det er ikke som det skal være med deg, og du har det ondt av den grunn. Og ofte står det klart for deg: Jeg har ikke fred med Gud i min samvittighet. Det er lyset fra Gud som har gitt deg denne erkjennelse. Men det samme lys vil føre deg videre til Ham som kan gi din sjel fred og frelse deg ut av din fortvilelse. Jesus Kristus sier: »Hver den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte ut.« Så kom da til ham med alt som tynger deg — og hør hva Han sier til deg som kommer:

»Vær frimodig, dine synder er deg forlatt.« (Matt. 9, 2).

»Lyset ser du mot deg skinne —
vet du også om du tror?
Har du merket noensinne
at din Jesus i deg bor?
Har hans nådestråles kraft
i din sjel sin virkning hatt?
Kan du i ditt hjerte finne
at der er et lys derinne?»

Peder Olsen, i »B. og H.«

Våre døde.

12. nov.: Ole Andersson Haugland, Kjølsdal, g. gbr.; f. 1868 i Eid; hjartesyjukdom.
 15. nov.: Marie Iversdtr. Brobakke, kona til Henrik Brobakke; f. 1844 i Skorge i Selje; alderdom.

— Vår tro og trøst er evig liv.
 Amen! Guds ånd oss troen giv!

Nofisar.

Døypte: 27. okt. Harald, f. 2. aug. av f. Anders Hansson Bakke og k. Margit Albertsdtr. (f. Nybø). — S. d. Arne Johannes, f. 4. sept. av f. Kristian Abellsson Olsbø og k. Oddlaug Pedersdtr. (f. Krakevik). — S. d. Gunnar Odd, f. 25. juli av f. Ragnar Ulriksson Liset og k. Samuline Olsdtr. (f. Haus). — S. d. Rudolf Gunnar, f. 31. juli av f. Rasmus Rasmusson Rylands-holm og k. Helga Karlsdtr. (f. Hauge). — S. d. Sonja Ingrid, f. 10. september av f. Olav Nilsson Nyborg og k. Amanda Antonsdtr. (f. Lillehauge). — 3. nov. Kåre Per, f. 17. sept. av f. Karl Kristiansson Elde og k. Elfrid Pedersdtr. (f. Drageset). — 10. nov. Berit Johanne, f. 27. aug. av f. Birger Hansson Indredavik og k. Kaia Johannesdtr. (f. Sunde).

Ektevigde: 4. okt. i Totland Reidar Olsson Almenning og Astrid Hansdtr. Brunsvik. — 26. okt. i Totland Arnold Pedersson Nore og Hilda Pedersdtr. Maurstad. — 3. nov. i Totland Øyvind Kristensson Bortne og Leonora Rasmusdtr. Høyenes. — 4. nov. i Alfot Jørgen Martinesson Vik og Ragna Rasmusdtr. Myklebust. — 9. nov. i Totland Andreas Bergesson Havnen og Agnes Abrahamsdtr. Hunskaar. — S. d. i Totland Jørund Didriksson Almenning og Ragnhild Jørgensdtr. Eldevik.

Davik sokneråd hadde møte 18. nov. Til formann for 1941 vart attvald soknepresten, til nestformann lærar Årdalsbakke, til kasserar R. P. Daviknes, til revisorar klokkar Daviknes og H. H. Hamre. — Til klokkar i Kjølsdal vart samrøystes tilsett lærar Martin Eikås. — Ofringar i 1941 skal vera i påsken til prostihjelpepresten, i pinsen til heidningmisjonen, i jola til sjukerøktlaget. — Det skulle i år vera val på nytt sokneråd, men det er kome melding frå kyrkjedepartementet at det skal utsettast inntil vidare.

Kollektar til Israelmisjonen ved pastor Solsvik: Kjølsdal kr. 51.23; Totland 40.92; Davik 20.30; Endal 4.50.

Basarar: Davik 2. nov. kr. 226.82, delt mellom heidningmisjonen og Indremisjonen. — Maurstad og Rimstad bededag til sjukerøktlaget 480 kr.

Ved Davik herads innsamling til dei krigsherja strok kom inn: Rugsund 65 kr., Leirgulen 21.50, Bortne 23, Torheim 32.25, Endal 40, Berle 79.05, Skatestraumen 42.50, Rimstad 21.50. Før innkome 445.50. Tilsaman 770.30.

Frå Voss formannskap er det kome takkebrev til Maurstad, Rimstad og Levdal sanitetslag for gáva gjennom herens sanitetslag til dei brandlidne på Voss.

For 100 år sidan: Døde: 9. nov. 1840 Lars Arnesen Solibakke, 54 år, tjener. — 10. nov. Synne Pedersdtr. Berle, gårdm. kone, 29 år. — 29. nov. John Michelsen Sundal, kårmann, 83 år. 23. des. Lars Ellingsen Klubben, gårdm.søn, 35 år. — 31. des. Lars Iversen Aardal, kårmann, 44 år, fødd på Tømmerstøl. — Vigde: 13. des. ungarl og tjenestekarl Sacharias Mættens, son til Ole Olsen, 37 år, og enke Rachel Wiig, dtr. til Rasmus Olsen Møchlebust, 40 år. — 26. des. ungarl og tjenestekarl Abel Koldsæter, son til Abel Hansen, 22 år, og pige Oline Hessevig, dtr. til Iver Noesen, 35 år.

Omkomne på sjøen. 16. des. 1898: g. fiskar Ingebrigt Sivertsson Oldeide, f. 1877 på Liset, og ug. tjenestdreng Mons Sivertsson Oldeide, f. 1879 på Liset. »Druknet under fiske.« — 13. okt. 1899: G. gbr. Simon Abellsson Klubben, f. 1833 på Dombestein, og ug. tjenestdreng Henrik Gjertsson Risøen, f. 1880. »Druknet på reise fra Hennøen til Klubben.«

Gudstenester:

1. joledag, 25. des.: Davik.
2. joledag, 26. des.: Rugsund.
- Sund. etter jol, 29. des.: Alfot.
- Nyttårsdag, 1. jan.: Kjølsdal.
- Kr. openb. sund., 5. jan.: Totland.
1. sund. etter Kr. op., 12. jan.: Davik.
2. sund. etter Kr. op., 19. jan.: Rugsund.
3. sund. etter Kr. op., 26. jan.: Alfot.

I Davik og Rugsund skal det i jola vera ofring til dei krigsherja stroka.

Kvittering for kontingent: Mons J. Myklebust, Peder M. Sigdestad, lærarinne Marta Rimstad, Jakob Asnes, lærar Eikås, Rakel Bakkellid, Brita S. Isene, Martine Sigdestad, Gustav Sigdestad, Rakel Solheim 3 kr. — Marie Askevik, Jørgine Dommest, Marie Bakke, Aletta Solheim, Albert Nybø, Anton Dombestein 2 kr. — Hans Indredavik, frur O. Davik, N. N., fru Wiese 5 kr. — Karoline M. Vik, Peder K. Midthjell, Marta Isene, Kristofer Elvebakke 2.50. — Erik D. Askeland, Brite Holme, Karl Orheim, Peder H. Isene, Rasmus Isene, Peder Otteren, Bernt Indredavik, Edvard Bergesen, Rasmus M. Nave, Brynjel Maurstad, Kornelius Sandal 2 kr. — Tollef M. Førde, Karl M. Førde, Rasmus J. Maurstad, Iver Havnen, Rasmus P. Daviknes, Elisabet Pedersen, Knut Horn, Jonas Eikås, lærar J. Hatlegjerde 3 kr. — Iver Kassen 2.50. — Ole O. Myklebust, S. M., Arnoldus Lem, fru Lillestøl, Marie Nymoen, Matias Strømnen, Karl Klubben, Martines Dommest 5 kr. — Kjøppmann Lothe 4. — A. B. 6. — Anne Bakke 1.50. Alette Hunvik 1. — Tils. kr. 176.00.

Hjarteleg takk til alle.